

adoptivfamiljer

MEDLEMSTIDNING FÖR FAMILJFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION NR 1 2009

Fyrtioåtta tusen

En stad av Borlänges storlek skulle det bli om alla adopterade flyttade till samma ställe!

Att Myndigheten för Internationella Adoptionsfrågor utövar tillsyn över adoptionsorganisationerna känner kanske de flesta till, och att man på deras hemsida kan hitta mycket intressanta fakta kring adoption är en självklarhet. När jag häromdagen surfade in på deras hemsida fastnade jag för siffran 48 000. Så många internationellt adopterade barn har förmedlats till Sverige sedan slutet av 1960-talet. Om man tänker sig att alla dessa personer mellan 0 och 40 år bodde i samma stad skulle det bli en stad av Borlänges, Nyköpings eller Uddevallas storlek. Tänk så många personer från hela världen och tänk vad mycket skratt och glädje det skulle rymmas bland alla dessa 48 000 i den staden. Men naturligtvis också motgång, sorg och elände. Precis som i vilken grupp av människor som helst av den storleken.

Vi adoptivföräldrar, vars utlandsadopterade barn alltså nu är mellan 0 och 40, vill det allra bästa för våra barn. Där skiljer vi oss inte från andra föräldrar. Men de här barnen har kommit med ett särskilt bagage. Inte något fysiskt bagage – mer än kläderna på kroppen – men med ett stort osynligt bagage. Det bagaget gör att de skiljer sig från icke adopterade barn. Biologiska barn kan naturligtvis också bära svårt bagage, men inte ur den här infallsvinkeln.

I vår önskan att ge våra adopterade barn allt det de har saknat blundar vi kanske för det svårigheter de möts av på grund av sin bakgrund. Det är därför viktigt att vi håller oss aktuellt uppdaterade på de forskningsresultat som presenteras. På vilket sätt kan de vara relevanta och tillföra kunskap för vår 48 000 personers-grupp?

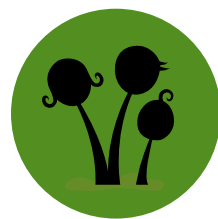
På mitt bord hamnade boken ”Adoption med förhinder. Samtal med adopterade och adoptivföräldrar om rasism och etnisk identitet” av Carina Tigervall, sociolog, forskare och adoptivförälder och Tobias Hübinette, forskare vid Mångkulturellt centrum och adopterad. Jag har inte läst den än, så jag bestämmer mig för att ta kontakt med en av FFIA:s mångårigt aktiva, Malin Irhammar som är adoptivförälder och tidigare har forskat i ämnet. Hur ser hon på det nya forskningstillskottet?

Jo, hon håller också på och läser den, med det kritiska förhållningssätt som är brukligt i de kretsarna. Men hon säger att det alltid finns en poäng i att lyfta fram frågorna för att kunna ta vara på kunskaperna som forskningen ger. Kan vi som har vuxna barn samtala med dem om hur de upplever sin situation, som vuxna och hur deras barndom såg ut?

Att verka mot all form av diskriminering bör vara ett gemensamt mål för oss alla. Så det är viktigt att försöka återspegla verkligheten så väl som det låter sig göras. Ju fler infallsvinklar desto större spännvidd i frågorna. Det är därför viktigt att vi följer den forskning som pågår i ämnet internationell adoption och värderar vilken kunskap den kan tillföra. Nu ska jag läsa den här boken ...

Carina Fremling

ordförande FFIA

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för

**FAMILJEFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE

Carin Fremling

REDAKTION

Ing-Marie Söderberg

Råby 35

755 94 Uppsala

018-31 74 04

tillraby@telia.com

Kerstin Krebs

Svarvargatan 1:3

111 49 Stockholm

08-653 21 33

kerstin.krebs@telia.com

MATERIAL TILL TIDNINGEN SKICKAS TILL

Ing-Marie Söderberg, adress
se ovan

OMSLAGSBILD

Theodor och Hampus
Johansson

Foto familjen Johansson

Vi Adoptivfamiljer nr 1/2009

Ledare - SID 2

En stad av Borlänges storlek

Bröder från Kina - SID 3

Inget speciellt med det ...

Rapport från kontoret - SID 4

Dags att summera 2008

Ett normalt liv - SID 6

Fridas funktionshinder inget hinder

Adoptivpojks skolresultat - SID 8

Stimulans i hemmet hjälper upp betygen

För tidig pubertet kan stoppas - SID 10

Medicin ger längre barndom

Möte med mamman i Colombia - SID 12

Ellinor fick en hel släkt tillbaka

FFIA och MIA i Kina - SID 14

Rapport från FFIA:s återresa

Adoptivbarn på BVC - SID 17

Ny handbok för personalen

Adoption med förhinder - SID 18

Inbjudan till diskussion om vardagsrasism

Medlemssidan - SID 19

Familjesidan - SID 20

Julfest med FFIA

Omslagsbilden

Hampus och Theodor
Johansson, tre och ett
halvt och sju år gamla,
från Kina och Bandha-
gen.

Hallå där, Therese Johansson! TVÅ Kina- pojkar, hur kommer det sig?

– Jo, det är ju lite ovanligt och jag minns när vi fått Theo så var det en del som frågade: ”Vad är det för speciellt med er som fått en pojke från Kina?” Jag var lite förvånad, för det är väl inget speciellt med oss direkt, mer än att vi valde att betona i våra handlingar att såväl flicka som pojke var varmt välkommen. Och just då hade de en grupp där ett par små killar fanns att matcha med familjer och då blev vi en av dem.

– Hampus kom till oss via FFIA:s sida ”Barn söker föräldrar” och har diagnosen ryggmärgsbräck. Vi önskade ett barn till och hade inga funderingar på att aktivt välja pojke eller flicka. Nu blev det Hampus, världens gulligaste och finaste lillebror till världens underbaraste storebror Theodor.

– Vi fick två söner och så här efteråt känns det ju, som för de flesta, att det var just dessa som skulle bli våra barn. Innan de små herrarna fann varandra var det en turbulent tid, minst sagt. Men det är en annan historia och nu är de som syskon är mest, ena stunden kramas de och nästa slås de hej vilt ... Men mest är de jättefina mot varandra!

Julfester i Jönköping och Göteborg

Den 10 respektive 11 januari dansades julen traditionsenligt ut med lek och dans kring granen. Efter lek och stoj kändes det skönt med en stunds vila kring fikabordet. Det var väl mest föräldrarna som tyckte så egentligen. Barnen var det full fart på mest hela tiden. Härligt att se alla dessa fina barn tillsammans.

Och precis som tomten lovat på julfesten förra året kom han tillbaka i år igen. Alla barn och vuxna hade ju varit riktigt snälla under året som gått!

I Jönköping genomfördes julfesten i samarbete med AC-Jönköping och Studieförbundet.

Antalet adoptivbarn till Sverige har minskat rejält de senaste åren. Trots det förmedlade FFIA lika många barn förra året som året innan. Det kan vi mest av allt tacka den så kallade 48-timmarslistan i Kina för.

Fler och fler barn med särskilda behov

Antalet anlända barn förmedlade genom FFIA under 2008 blev 101. Det är ett barn mer än än 2007. Totala antalet adoptivbarn som anlände till Sverige år 2008 var 610, mot 687 barn år 2007. Minskningen beror till stor del på att det kommer färre barn från Kina.

Med tanke på denna utveckling är vi mycket glada över att vi under året kunnat förmedla lika många adoptioner som 2007.

Den stora förändringen sedan 2007 är att flest antal barn till FFIA:s kinafamiljer nu förmedlas genom den så kallade 48-timmarslistan. Mer än var tredje adoption är av barn som vi och våra samarbetsmyndigheter i olika länder aktivt sökt föräldrar till.

Barnen har kommit från fem länder; Kina, Indien, Colombia, Vietnam och Thailand.. De allra flesta barnen var under två år vid adoptionen. Nitton av barnen var mellan två och tre år, sju av barnen var upp till fyra och så många som åtta barn var mellan fyra och nio år. Fördelningen mellan könen blev 63 flickor och 38 pojkar. Den stora skillnaden beror på att det fortfarande kommer flest flickor från Kina, som är vårt största givarland.

• Kina

FÖRMEDLINGEN AV BARN med särskilda behov i Kina fortsätter att fungera mycket väl.

Vi tar gärna emot fler intresseanmälningar från er som ännu inte påbörjat

någon ansökan, eller från familjer som redan har ansökan i Kina.

Under 2008 förmedlade FFIA 66 barn från Kina, 43 flickor och 23 pojkar. Om man slår ut det under året så är vart tredje barnbesked från Kina besked om en pojke, mot vart femte för bara något år sedan. 35 av barnen hade någon form av särskilda behov, liksom majoriteten av barnen på de kinesiska barnhemmen. Antalet små, friska barn som behöver familj genom internationell adoption minskar då fler barn kan stanna i sina biologiska familjer eller inom landet genom nationell adoption.

Antalet avsända ansökningar från FFIA har på grund av CCAA:s förändrade sökandekrav och ökade handläggningstider minskat kraftigt under 2008. Handläggningstiden för familjer med ansökan i Kina har fortsatt öka under hela 2008. I början av året var handläggningstiden strax över två år och vid årets slut var den uppe i tre år.

• Colombia

VI KAN SÄNDA ANSÖKNINGAR till Colombia omgående, och handläggningstiden har för hemkomna familjer 2008 legat på omkring tre år. Fyra familjer har kommit hem under året. Under 2006 påbörjades arbetet med adoptioner av barn med särskilda behov i Colombia, och vi har under året fått flera förfrågningar om barn med särskilda behov.

• Kenya

PILOTFAMILJER SÖKES! Under senare delen av 2007 beviljades vi auktorisation

för Kenya. Flera familjer håller nu på att ställa samman sina ansökningshandlingar och de kommer inom kort att skickas dit. Vår samarbetspartner är Little Angels Network, den största adoptionsorganisationen i Kenya. De samarbetar i sin tur med elva olika barnhem runt om i landet, varav nio ligger i Nairobiområdet.

Barnen som förmedlas för internationell adoption via Little Angels är oftast under två år. Alla barnen bor på barnhem som är privata och av varierande standard. Den juridiska proceduren innebär tre besök i domstol, båda makarna behöver närvara vid minst ett av dessa tillfällen.

Landet kräver att man stannar sex – åtta månader i landet, och det blir en unik chans att lära känna ert barns födelseland. Vi beräknar handläggningstiden till cirka två – fyra månader till barnbesked, avresa sker snabbt efter det. Intresserade familjer är välkomna att höra av sig till Monica Samuelson; monica.samuelson@ffia.se.

• Indien

DET KOM FJORTON BARN från Indien under 2008, sju barn från SOFOSH i Pune och fyra barn från ISRC, Kolkata. Handläggningstiden har varit mellan ett och ett halvt och två år. Vi har dock väntetid innan en utlandsansökan kan påbörjas.

I Kolkata är det fortfarande så att de flesta barnen som kommer i fråga för adoption är för tidigt födda. De har haft eller har på grund av det något särskilt behov, alternativt en medicinsk historik.

Välklädda. Barn i Yangzhou, Kina 2007.

De som i dagsläget köar för en adoption från Kolkata har anmälningsdatum från 2005 och framåt. Men det här är förutsättningar som ändras allt efter som, så hör gärna med oss för att få en uppdatering av nuläget.

För SOFOSH gäller fortfarande att man behöver ha indiskt ursprung eller ha adopterat ett barn härifrån tidigare för att kunna skicka en ansökan hit. När barnhemmet i Pune söker föräldrar (par) till barn med särskilda behov gör man dock avsteg på sitt krav på att någon skall ha indiskt ursprung.

• Sri Lanka

Vi har en ansökan i landet.

• Thailand

FRÅN DSDW FÖRMEDELADES TRE adoptioner föregående år och från Röda Korsets barnhem i Bangkok en adoption.

Handläggningstiden ligger i snitt på två år, men DSDW flaggar för att handläggningstiden kommer att öka till tre år. De som i dagsläget köar för en adoption från DSDW har anmälningsdatum från 2007 och framåt. Kvoten sänktes till åtta ansökningar i år, jämfört med tolv föregående år.

• Vietnam

UNDER ÅRET HAR TRETTON BARN förmedlats från Vietnam (Bac Kan, Ba Ria Vung Tau och Ho Chi Minh City). Handläggningstiden i landet har skiftat mellan fyra och tolv månader.

Vi har tidigare berättat att den svenska regeringen sagt upp adoptionsavtalet med Vietnam. Det innebär att verksamheten i landet kommer att avvecklas under våren. Vi har haft möjlighet att sända nya ansökningar till landet fram till den

1 mars, och ett antal familjer har nyligen sänt ned sin ansökan. Dessa har varit anmälda i vårt register fram till januari 2005. I och med att verksamheten i Vietnam upphör kommer våra möjligheter att förmedla ansökningar från ensamstående mycket kraftigt att begränsas.

Välkommen att höra av er med frågor om länder, men även om ni har synpunkter på annat ni vill läsa om i tidningen, på hemsidan eller liknande.

Vårhalsningar från ett Göteborg med BLÅ himmel!

Heléne Mohlin
Informationsansvarig

FFIA:s kontor

tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se
www.ffia.se

Det finns många barn i Kina som behöver familj och som har fötts med analatresi, men som nu är opererade. Ett av dem är Frida, fyra år, som lever ett normalt liv, med bara mycket små begränsningar.

Hålla ordning på magen blir en vanesak

– Vi har inga familjer som är öppna för analatresi nu, men det vore bra med lite mer information i tidningen, tycker Loredana Colque, som arbetar med förmedling av barn med särskilda behov på FFIA.

Analatresi – det låter lite farligt, men vad är det egentligen? Vi frågar Sverker Spaak i Stockholm, som för ett år sedan tillsammans med fru Kathrin och dotter Kajsa hämtade en lillasyster med just den sjukdomen.

– Vi visste inte heller vad det var, men när vi blev erbjudna att adoptera Frida fick vi lov att ta reda på det, säger Sverker.

Han berättar att analatresi egentligen är en allvarlig sjukdom, särskilt för pojkar som måste opereras inom några få timmar efter födseln om de ska klara sig. Ändtarmen har växt fel och det finns

ingen analöppning. För flickor är det inte lika akut att operera, men det måste ändå ske rätt snart. Det är flera ganska komplicerade operationer.

– Men när vi hämtade vår Frida var alla operationerna gjorda.

Man vet inte riktigt varför, men människor som fötts med analatresi får ofta problem med förstoppning. Sverker berättar att Frida får Importal, ett receptfritt pulver som blandas med till exempel juice. Det gör att tarmen drar till sig vätska och motverkar förstoppning. Frida behöver också hjälp med att tömma tarmen regelbundet med lavemang – klyx.

– Förmodligen kommer problemet att bestå hela livet. Läkarna säger att när Frida blir större och lär känna sin kropp så kommer det dock att räcka med att äta sin medicin rätt, och att ha en bra kost för att fungera normalt.

Frida var nästan tre år när familjen hämtade henne. Det tog lite tid att få henne torr, och idag kan hon behöva blöja tillfälligt efter ett lavemang. Det är dock något hon inte vill ha på dagis, men där är de införstådda med problemet och kan hjälpa till med till exempel byte av trosor när det behövs.

– Vi har så bra sjukvård i Sverige, och fick hjälp direkt. I Kina var det mer problem, där hade hon mycket förstoppningsdiarré. Väl hemma i Sverige fick vi snart ordning på hennes mage, berättar Sverker.

Han tycker inte att sjukdomen begränsar Fridas liv på något sätt, hon lever som vilken liten unge som helst. Att hålla ordning på magen blir en vanesak, som hon kommer att klara av själv när hon blir äldre.

Ing-Marie Söderberg

Kinesiska skolan Rui Qing

För alla de adoptivfamiljer som vill att barnen ska lära sig lite om det kinesiska språket och Kinas kultur finns det en kinesisk lördagsskola som öppnades 19 januari 2008.

Sedan dess har klasserna för adoptivbarnen lyckats bra och familjerna är mycket nöjda.

Eleverna är indelade i åldrarna 5-6 år, 7-9 år, 10-13 år. Meisang Fredmark är rektor och även huvudlärare för

10-13 åringarna. Adoptivklasserna har lektioner varannan lördag enligt schema kl.10.00-12.00. Varje lektionstillfälle omfattar mandarinkinesiska och inslag av någon kinesisk kulturell aktivitet samt filmer och lekar.

De kinesiska lärarna är även svensktalande. Föräldrarna kan gratis utöva ”Tai ji quan”.

Terminsavgiften är 900 kronor/barn/termin.

Frida Spaak och storsyster Kajsa

◀ I skolans kafeteria kan man köpa baozi (stora knyten), korv, sandwich, bullar, frukt, juice, kaffe/te mm.

Skolan är belägen i Södra latins gymnasium, Skaraborgsgatan 14, Slussen T-bana, Stockholm. Intresseanmä-

lan och övrig info finns på hemsidan www.kinaskolan.com.

Vid förfrågningar per telefon kontakta oss gärna:

Meisang Fredmark, rektor, mobiltel 076-6316573
Susanne Johnsen, koordinator, mobiltel 070-8631283

Adoptivfamilj kan stimulera till bättre skolprestation

Det är vanligt att internationellt adopterade barn har lägre betyg än sina klasskamrater. Men det innebär inte att de underpresterar. Utifrån sina förutsättningar klarar adopterade pojkar skolan betydligt bättre än andra pojkar med motsvarande begåvning, enligt en ny studie.

Forskare vid bland annat Uppsala universitet och Karolinska institutet har gjort världens hittills största studie kring internationellt adopterade barns skolprestationer utifrån deras studieförutsättningar.

– Våra resultat talar emot den gängse uppfattningen att identitetsproblem och andra känslomässiga problem är förklaringen när adoptivbarn visar svaga studieresultat, säger forskaren och barnpsykiatrikern Frank Lindblad vid Uppsala universitet.

– Att barnens förutsättningar att tillgodogöra sig kunskaper, deras kognitiva förmåga, är nedsatt kan vara en betydligt viktigare förklaring.

Han är huvudansvarig för studien, som omfattar nära 144 000 pojkar födda under åren 1973 till 1976. Av dem var 320 adopterade från Korea och 1 125 adopterade från andra utomeuropeiska länder, till exempel Indien, Thailand, Chile, Sri Lanka och Colombia.

När de slutade nionde klass hade de adopterade pojkarna – med undantag för pojkarna som adopterats från Korea – i genomsnitt något lägre betyg än övriga pojkar i studien. Störst var betygsskillnaderna i teoretiska ämnen.

Flera tidigare gjorda studier, som också påvisat sådana betygsskillnader, har dragit slutsatsen att adopterade barn underpresterar i skolan och förklarat detta med psykologiska problem kopplade just till att de är adoptivbarn. ►

◄ Men det ifrågasätter forskarna bakom den nya studien efter att också ha granskat hur pojkarna presterade på det testbatteri som används i samband med mönstringen för att mäta en persons förmåga att lösa mer komplicerade problem.

På den niogradiga skala som används i dessa ”intelligenstest” låg de adopterade pojkarna – med undantag för de koreanska adoptivbarnen – i genomsnitt 1,3 poäng lägre än sina jämnåriga kamrater.

När forskarna tog hänsyn till dessa skillnader i förutsättningarna att klara studierna framstod inte längre de adopterade pojkarnas något lägre avgångsbetyg i nionde klass som en följd av att de presterat under sin förmåga.

– Tvärtom presterade de adopterade

pojkarna bättre och hade högre betyg i nian än andra pojkar med motsvarande förutsättningar. Förklaringen till detta är förmodligen att adoptivfamiljerna erbjuder barnen en särskilt stimulerande miljö. Vi ser nämligen att även biologiska barn i sådana familjer presterar bättre i skolan än vad man kan förvänta sig utifrån resultaten på intelligenstestet, säger Frank Lindblad.

Frågan om varför internationellt adopterade pojkar i genomsnitt har lägre så kallad kognitiv förmåga än andra pojkar kan den nya studien inte besvara.

– Däremot vet vi att en del barn som adopterats bort från utomeuropeiska länder redan under tiden i livmodern eller som nyfödda varit utsatta för svält, missbruk och andra faktorer som kan få långsiktiga negativa följder för deras

intellektuella förmåga, säger Frank Lindblad.

Vad kan skolhälsovården göra för adopterade barn som presterar dåligt i skolan?

– Studien visar vilka goda möjligheter barn, inte bara adopterade, har att utvecklas i skolan om de får rätt stimulans. Även om deras förutsättningar från början inte är de bästa. Detta är en utmaning för skolan och skolhälsovården. Det gäller både att vara lyhörd för elevernas individuella behov och se till att undervisningen anpassas efter dessa behov, säger Frank Lindblad.

Den nya studien är publicerad i facktidskriften *European Child & Adolescent Psychiatry*.

Åke Spross
ur Uppsala Nya Tidning

Vi ordnar den trygga adoptionsresan!

När du skall ut på ditt livs viktigaste resa, vet vi precis vad du behöver när det gäller planering och upplägg av den. Vi är väl bekanta med alla tänkbara frågor ni har i samband med resan. Givetvis har vi goda kontakter och förmånliga avtal med välrenommerade flygbolag till den destination som är aktuell för just Dig! Allt för en trygg helhetslösning.

Välkommen till oss - Här får du kunskap, engagemang och eminent service!

För er som planerar en återresa med familjen eller tillsammans med andra familjer - Kontakta oss för ett individuellt skräddarsytt förslag!

Planerade Specialresor 2009

Korea - Sol, bad & kultur

Gruppresa öppen för alla 22/6-6/7. För dig som vill utforska Koreas varierande utbud.

Indien - Pärlorna i det gyllene Rajasthan

En oförglömlig resa med djur, natur och kultur. 26/12-8/1. Reseledare: Rolf Rybäck.

Program klara - beställ hos oss. Välkommen!

Kajsa Persson, Susanne Dal Molin, Caroline Wrethander, Anne Lorentzon

Tyghusgatan 2 , 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05
E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

Adoptivföräldrar bör vara observanta på tidiga pubertets-tecken hos sina barn. Om behandling sätts in i tid kan utvecklingen hejdas och barnet får en mer naturlig mognad.

Tidig pubertet bör hejdas i tid

Adoptivflickor från u-länder är en grupp som riskerar att komma i puberteten tidigare än normalt och bli kortväxta som vuxna. Detta framkom redan för ett femtontal år sedan i en doktorsavhandling av Lemm Proos vid Institutionen för kvinnors och barns hälsa vid Uppsala universitet

De som är minst för sin ålder när de kommer till Sverige och sedan växer mycket fort löper störst risk att gå in i en tidig pubertet. Eftersom barn slutar växa ett par år efter puberteten kan de bli väldigt kortväxta som vuxna. Gäller då de här forskningsresultaten också adoptivpojkar?

– Vi har bara gjort en pilotstudie på pojkar, svarar Lemm Proos, men den tyder på att vi får ungefär liknande reultat när vi jämför adoptivpojkar med svenskfödda pojkar.

ADOPTIVFLICKOR SOM VISAR pubertets-tecken före nio års ålder och adoptivpojkar som visar sådana tecken före tio års ålder bör följas upp, anser Lemm Proos.

Nu finns det som tur är läkemedel som tillfälligt kan blockera pubertetsutvecklingen. Dock vill läkarna vara säkra på att puberteten verkligen är på gång så att de inte sätter igång medicineringen i onödan. De gör en samlad bedömning av olika pubertetstecken samt mäter hormonvärden i blodet.

Som adoptivföräldrar kan man känna en viss ängslan inför den här behandlingen. Är medlet verkligen utprovat

och ger det inga biverkningar? Lemm Proos kan lugna oss på den punkten. Den behandling man använder sig av anses etablerad, och har använts i många år för att blockera puberteten.

NÅGRA ALLVARLIGA BIVERKNINGAR har inte rapporterats. När man slutar kommer puberteten igång igen ganska snart och förlöper sedan i allmänhet normalt. Lemm Proos tycker inte att adoptivföräldrar ska tveka att börja en behandling om den verkligen behövs, det vill säga när puberteten klart kommer för tidigt.

– Många adoptivbarn har haft en ganska tuff start i livet. Blir deras barndom dessutom förkortad av en för tidig pubertet kan det i värsta fall leda till psykiska och sociala problem. De hinner helt enkelt inte med allt de behöver uppleva medan de fortfarande är barn.

Ett annat skäl att börja en behandling är barnets slutliga längd. Även i till exempel Indien är en kvinna under 145 cm extremt kort. Förutom att kortväxthet kan ge psykiska problem kan det också innebära svårigheter att föda barn. Den pubertetsblockerande behandlingen kan ge chans till bättre slutlängd, speciellt vid mycket tidig pubertet. Det är dock inte säkert att längden alltid påverkas. Något man ändå alltid vinner med behandlingen är en längre barndom, det vill Lemm Proos poängtera.

Lemm Proos vill råda alla adoptivföräldrar att observera sina barn. Redan när barnen är i sex-sjuårsåldern kan man

börja hålla ögonen öppna för eventuella pubertetstecken. Vid misstanke om sådana bör man kontakta läkare. För att undvika onödigt oro kan man avtala med skolhälsovården om att barnets längd, vikt och utveckling kontrolleras varje halvår. Då kan man upptäcka om barnet börjar växa onormalt fort för sin ålder. Just i början av pubertetsutvecklingen brukar barn nämligen sätta igång att växa väldigt mycket.

Doktorn kan sedan avgöra om det är befogat med en remiss till närmaste barnklinik. Även om man inte sätter in någon behandling kan det vara bra att ha barnet under observation.

LEMM PROOS TYCKER ATT det faktum att det kan bli komplikationer i utvecklingen inte får skymma det positiva med en adoption. Barnen får ju ändå en så mycket högre livskvalitet än om de skulle stannat kvar i sina hemländer. Man ska dessutom inte glömma att de flesta adoptivbarn tycks utvecklas helt normalt vad gäller längd och pubertet.

– Skulle barnet visa tecken på en alltför tidig pubertet så finns ju effektiva och beprövade behandlingsmetoder som kan skjuta upp den. Adoptivföräldrarna och vi läkare får göra det bästa av situationen, säger Lemm Proos.

Ing-Marie Söderberg

Fotnot. Det finns olika mediciner som används för att blockera puberteten. Vanligast är ett implantat under huden varannan månad.

”Jag vill inte bli stor ännu!”

Det är svårt att vara barn i en kvinnas kropp. Så säger Linda som kom i puberteten långt tidigare än alla andra i klassen. Indra och Lisa fick däremot pubertetsblockerande medicin och är i dag tacksamma för det.

Vi adoptivfamiljer har flera gånger skrivit om flickor som varit på väg in i eller hamnat i för tidig pubertet. En av dem var Linda som i dag är 35 år.

Skamkänslor, ensamhet och en känsla av att vara annorlunda än alla andra. Så beskrev Linda sina erfarenheter av att komma i puberteten betydligt tidigare än de jämnåriga kamraterna.

Linda adopterades från Indien då hon var nio månader gammal. I femman kom menssen, bröstet växte, och hon blev längst i klassen. Hon hade svårt att prata med sina föräldrar om det som hände med kroppen, hon skämdes och gömde sig i pappas stora tröjor.

Linda upplevde starkt att hon med sin tidiga fysiska utveckling var annorlunda än sina jämnåriga kompisar. Hon önskar att det hade varit möjligt att få hjälp att bromsa kroppens utveckling.

– Det finns inget positivt i att vara ett elvaårigt barn i en kropp som håller på att bli en vuxen kvinnas. Som adopterad hade jag också andra frågor att fundera över, och nu sammanföll det med att det hände så mycket i kroppen.

Linda är också besviken över att hon till slut blev så kort, bara 150 cm lång.

INDRA, I DAG 24 ÅR, uppvisade också tidiga tecken på pubertet. Redan innan hon fyllt nio år såg hennes föräldrar att

hennes bröst började växa. De var inte förvånade, Indra tillhörde gruppen barn som är mest i riskzonen för att drabbas av för tidig pubertet. Hon var fyra år gammal när hon kom från Indien och växte mycket fort de första åren.

På barnkliniken blev Indra ordentligt utredd. Efter det bestämde läkaren i samråd med föräldrarna att det var lämpligt att sätta in behandling med pubertetsblockerande medicin. Den fick hon tills hon fyllt elva år. Då hade hon både vuxit och mognat sedan behandlingen sattes in. Sin första menstruation fick hon när hon var drygt tolv.

Trots att sprutorna var jobbiga att ta är Indra nöjd med att hon fick behandlingen. Den gav henne en längre barndom och gjorde att hon slapp gå in i puberteten tidigare än kamraterna – en nog så viktig faktor på mellanstadiet. En annan var att hon växte bra och till slut landade strax under medellängd.

LISA FRÅN KINA, som nu är i mitten av tonåren, började också hon gå in i puberteten alldeles för tidigt. Hennes familj fick omedelbart gehör för sin önskan att få sin dotter utredd.

– Det var inga som helst problem, berättar Lisas mamma. Hormonproverna visade att hon börjat komma i puberteten, men eftersom de andra tecknen var så tydliga påbörjades hormonbehandling

redan innan svaret på provet var klart.

Både Lisa och hennes mamma är övertygade om att de gjorde rätt.

– Att välja att hormonbehandla kändes som att kunna ”ställa till rätta” det som vi på sätt och vis var orsak till. Skulle inte Lisa ha kommit hit så skulle hon inte heller ha kommit i för tidig pubertet. Det här var sättet för hennes själsliga ålder att komma någorlunda i fas med den kroppsliga, säger Lisas mamma.

SOM FÖRÄLDER GÄLLER det alltså att hålla ögonen öppna så att man i tid observerar eventuella tidiga tecken på pubertet hos sina barn.

Även om man kanske inte har en tanke på att det skulle var dags för pubertet än ...

Om du ser oroande tecken kan du ta kontakt med en barnläkare som har kännedom om adoptivbarns tillväxt och utveckling. Sådana finns att tillgå på landets barnkliniker och barnmottagningar.

Om du har frågor om för tidig pubertet kan Vi Adoptivfamiljer förmedla dem till doktor Lemm Proos, som intervjuas i artikeln här intill. Se e-postadress till redaktionen på sidan 2.

Ing-Marie Söderberg
Intervjuer även Kerstin Krebs och
Yvonne Rauma Kassel

Ända sedan hon var liten har Ellinor Larsson längtat efter att få träffa sin biologiska mamma. Nu har hon hittat inte bara henne utan också sina syskon, farmor, fastrar, kusiner ...

Möte med hela släkten i byn i Colombia

Det är tre år sedan nu som Ellinor Larsson tillsammans med två andra tjejer intervjuades i Vi Adoptivfamiljer. Då handlade det bland annat om hur man som adopterad hantlar sitt ursprung och dubbla identitet.

Av de tre var det Ellinor som gått längst i sökandet efter ursprunget, och som till och med lyckats få brevkontakt med sin biologiska mamma i Colombia.

Då – våren 2006 – kände sig Ellinor en aning ambivalent över brevet, hon tyckte att det verkade som om mamman var ute efter pengar. Men Elli var fast besluten att resa till Colombia i alla fall.

Det tog dock sin lilla tid, och inte förrän nu i vår har resan blivit av. Jag pratar med Ellinor dagen efter hon kommit hem och hon sprudlar av glädje över allt hon upplevt.

– Det blev så otroligt bra och jag fick så fin kontakt med min mamma och lillebror i Colombia.

Hon reste med sin adoptivmamma, storasyster (som också är från Colombia) och systemns man och barn och alltihop var otroligt lyckat, enligt Ellinor.

– Det var tryggt att ha familjen med som stöd.

Systemen har ingen biologisk familj att kontakta, men hon var fullständigt nöjd med att se landet och barnhemmet hon adopterades ifrån. Det var för övrigt samma barnhem som Ellinor kom ifrån.

DE SENASTE TVÅ ÅREN HAR Ellinor bott och jobbat i Spanien, det gjorde att hon kunde prata obehindrat med familjen i Colombia. Hon har också haft telefonkontakt ganska ofta med dem.

Den första träffen ägde rum på ett hotell i Bogota, som AC rekommenderat.

– Man hör ju så mycket dåligt om Colombia, därför var det viktigt att ha en trygg plats att träffas på.

Mamman kom resande från den by hon bor i. Hon visade sig vara rätt lik Ellinor, och de kramade om varandra och grät. Sedan blev det

tyst ganska länge, det var svårt att hitta på något att säga. Det gick lättare när familjen gick ut och lämnade Elli och mamman ensamma.

Ellinor fick klart för sig att skälet till att syskonen inte reste med var att de helt enkelt inte hade råd. Någon dag efter reste i stället Ellinor, hennes mamma och syster till byn där familjen bor och tillbringade en hel dag där. Och nu fick Ellinor träffa sina syskon. Det visade sig att tre av dem är hennes helsyskon, bara den yngsta systemen har en annan pappa.

Om sin pappa fick hon inte veta mycket, men förstod att det var för att han lämnade mamman när hon var gravid med Elli som Elli lämnades bort.

Ellinor har haft svårt att förstå det där att hon är den enda i syskonskaran som är bortadopterad. Hon är nummer två i ordningen så uppenbarligen måste pappan ha kommit tillbaka till mamman senare. Det verkade som ämnet var känsligt och att man inte gärna pratade om pappan. Elli fick uppfattningen att han varit en ganska kall och hård man och inget vidare som far. Han dog för fyra år sedan – mördad. Tyvärr inte så ovanligt i Colombia.

AV SYSKONEN FICK ELLINOR BÄST kontakt med sin lillebror. Han var den som ivrigast väntat på henne. Systemen kunde hon bara träffa en liten stund eftersom hon var i skolan under dagen.

– Alla sa att vi var så lika.

Släktfoto. Ellinor står längst till vänster, mamma och farmor längst till höger. Lillebror är längst och står i mitten.

Det andra besöket i byn gjorde Ellinor på egen hand. Och det var kanske ännu bättre. Då fick hon plötsligt veta att hon hade en farmor i livet.

– Vi klättrade upp på en bergstopp i närheten och där fick jag träffa såväl farmor som fyra fastrar och en kusin! Ingen hade vetat om mig och jag visste inget om dem! Det var en chock för farmor men när hon förstod blev hon glad. Sedan fick jag träffa ännu fler släktingar.

HUR HAR DIN MAMMA KLARAT AV att du varit så angelägen att få tag i din släkt i Colombia?

– Hon har tagit det väldigt bra. Jag har alltid varit öppen med hur jag känner. Jag tror hon var mest rädd för hur jag skulle reagera när mötet väl ägde rum.

Ellinor tycker att mamma och hon kommit varandra närmare under resan, och att hon kunnat prata med henne om allt hon kände.

– Mamma är väldigt stark, hon kände sig inte hotad i sin mammaroll. Jag är väldigt glad att hon följde med. Jag tror att det också var bra för henne att få träffa den biologiska familjen.

Ellinor vill betona att Mamma verkligen är ”riktiga” mamman.

– Det spelar ingen roll i vems mage man legat. Mamma är den som varit där hela tiden under uppväxten.

Ellinor och hennes familj var i Colombia i två veckor och de träffade familjen i tre dagar. En dag gick åt till barnhemsbesök, resten av tiden var de bara turister.

– Det var skönt att få bada och sola

och bara vara på semester också.

Men det var mötet med familjen som var det i särklass viktigast

– Jag har ända sedan jag var liten drömt om att få träffa min colombianska mamma. Nu efteråt känner jag mig hel för första gången. Jag har fått svar på mina frågor och jag har fått min första mamma och mina syskon tillbaka.

Nu ska Ellinor stanna i Sverige och söka jobb eller en utbildning. Hon vet inte riktigt vad det blir, men vill gärna ”jobba med att hjälpa andra”.

Och är det någon som vill ta kontakt med Ellinor för att få råd och stöd när det gäller att söka sina rötter så ställer hon gärna upp. Kontakta Vi Adoptivfamiljer så förmedlar vi brev eller e-post.

Ing-Marie Söderberg

Sysstrar! Ganska lika faktiskt.

TILL KINA MED MIA & FFIA

Myndigheten för internationella adoptionsfrågor, MIA, har deltagit i en återbesöksresa till Anhuiprovin- sen i Kina. Resan arrangerades av FFIA i samarbete med Kinaresor. Lovisa Kim berättar om resan.

Syftet med myndighetens deltagande i FFIA:s resa till Kina var att få en inblick i adoptionsorganisationernas arbete med återresor, och få en förståelse för vad en återresa kan innebära för de adopterade barnen och deras familjer. Under resan gjorde MIA också ett studiebesök på arkivet på China Center of Adoption Affairs, CCAA.

Resan bestod av tre etapper; först några dagar i Beijing, därefter besök i Anhuiprovin- sen som barnen kom ifrån och slutligen några dagar i Shanghai.

Resegruppen samlades vid gaten på flygplatsen i Helsingfors. Några familjer kände redan varandra eftersom de hade hämtat barn tillsammans, medan andra inte alls kände varandra sedan tidigare. Redan då vi landade på Beijings nya flygplats hade barnen lekt ihop sig lite

och det började kännas som en samman- hållen resegrupp.

De första dagarna ägnades åt sight- seeing och shopping. På programmet fanns utflykt till Kinesiska muren, besök till Olympiastadion Fågelboet, Himmel- ska fridens torg, Förbudna staden, shop- ping på Pärmarknaden och på Wafujing och lunch hos en familj i Hutongerna.

Hutongerna är den gamla traditionella låghusbebyggelse, som tidigare präglade hela Beijing, eftersom inget hus under kejsartiden fick vara högre än kejsarpa- latset. Idag ligger denna bebyggelse kvar mellan höghusen. Gammalt och nytt, traditionellt kinesiskt och västerländskt kolliderar och samsas sida vid sida. På kvällarna tändes de blinkande neonskyl- tarna i kvarteren kring hotellet. Alla var lite vimmelkantiga och trötta av allt man sett och av tidsomställningen. Föräldrar- na hade noga uppsikt över sina barn som smälte in i folkmängden och lätt skulle kunna komma bort.

EFTER NÅGRA DAGAR fortsatte färden till Anhuiprovin- sen. Vi lämnade Beijing klockan fem på morgonen och fastnade sedan hela förmiddagen på flygplatsen på grund av tekniska fel. När vi väl kom ombord på planet somnade barnen bums.

Efter ett par timmar sänkte sig planet genom molnen och landade på provin- huvudstaden Hefeis flygplats som låg insvept i smog. Där tog den lokala gui- den Snow emot och vi lastade in oss i en bensinluktande buss. Bussen körde oss genom småhusområden med skrotupp- lag på grusvägen utanför, genom små

Efter att gruppen fått röda skolslipsar av eleverna vid skolan överlämnar FFIA:s ordförande information om föreningens arbete och några kinesiska sagoböcker till rektorn på kulturskolan i Hefei.

butiksområden och byggarbetsplatser. Ju närmare city, desto högre blev husen.

Det var i Hefei som familjerna en gång fick ta emot sina barn. Guiden berättade om de närmaste dagarnas program med barnhemsbesök och besök på de platser där barnen hittades. En mamma sa att hon trodde att hon skulle känna igen sig, att det skulle kännas som ett återseende.

Men staden hade förändrats så mycket att hon inte alls kände igen sig.

I DEN MINDRE STADEN BLEV kontras- terna mellan det rika och det fattiga Kina påtaglig. Hefeis citykärna är fylld av bu- tiker och restauranger. Mitt på den stora gågatan som lyste av neon låg tiggarna på den kalla marken. Utanför en restau- rang kom en man med en luggsliten apa. Mannen ryckte i kopplet för att få apan att göra konst i hopp om att vi skulle skänka pengar för spektaklet. Några av barnen blev ledsna då de såg hundar till salu instängda i trånga burar.

Nära hotellet låg en park som var fylld av aktivitet. På dagen spelades olika brädspel, övades kampsport och utför- des fotmassage. På kvällen kunde man sjunga karaoke och skjuta prick i små väskor som stod uppställda lite varstans.

Dagen därpå fick vi göra en snabbva- riant på de programpunkter som miss- ades då vi fastnade på flygplatsen. Först besökte vi en skola där rektorn välkom- nade med ett tal. Några skolbarn knöt röda scarves runt halsen på besökarna.

Vi bjöds in att sitta med en stund under en lektion i engelska och slutligen visades vi runt i skolans lokaler. Det var spännande för barnen att träffa jämnåriga barn och få en glimt av den vardag som hade kunnat vara deras om de haft ett annat livsöde.

DÄREFTER VAR DET BESÖK på Adop- tionscentret där adoptionsbesluten fattas. Den man som tog emot där hade arbetat som guide då familjerna hämtade sina barn. Nu hade han uppnått chefsposi- tion i verksamheten. Vi fick också träffa en kvinna som arbetade för de lokala myndigheterna. De berättade att tidigare adopterades cirka 1 000 barn om året

från Anhui till andra län- der. Under år 2008, fram till tiden för vårt besök, hade bara 88 barn lämnat Anhui genom internatio- nell adoption. Detta beror på lättnader i ettbarnspo- litiken och att färre barn lämnas för adoption. En annan anledning är att nationella adoptioner ökar.

De sa att det blir allt- mer vanligt att adoptiv- familjer från hela världen återvänder för att besöka barnens barnhem och hit- teplatser.

DE FLESTA AV BARNEN I RESEGRUPPEN kom från ett barnhem i Lu'an, en liten stad två timmars bilväg från provinshuvud- staden. En del hade fått besöka barnhemmet då de hämtade barnen, medan andra inte fått tillträde. Det var en högtidlig och nervös stämning på morgonen då besöket på barnhemmet skulle ske. Barnen var finkläd- da och familjerna hade förberett presenter och fotoalbum.

Ingen av guiderna hade besökt barnhemmet tidigare. Vi hittade inte dit så någon från barnhemmet fick möta upp med bil och visa vägen. Väl framme blev vi välkomnade av barnhem- mets direktör och en del av hans perso- nal.

Salen som de visade in i var dekorerad med röda band och blommor. Bordet var dukat med frukt och kex. Familjerna fick sätta sig och direktören höll ett tal. Han sa att han var glad att barnen kommit tillbaka och var så friska och fina.

Barnen ropades upp med sina kine- siska namn. Det märktes att personalen mindes barnen. Familjerna fick titta i barnens akter och möjlighet att ställa frågor. Sedan blev det presentutbyte och fotografering. Barnen fick röda armband med en silverberlock.

På barnhemmet. Foto på familjegrupp betraktas ...

Denna, liksom många andra institu- tioner i Kina, är hem både för gamla och barn. Den del av institutionen där barnen hade bott var numera avdelning för de äldre. Därför kunde man inte komma in i de lokalerna, men en förälder som varit där då ett av barnen hämtades kunde visa utifrån bakom vilka fönster barnen sov.

Inne på barnhemmet fanns det både små, små barn som låg lindade i sina sängar och flera barn i två-fyraårsåldern som alla verkade ha något särskilt behov.

De svenska adoptivbarnen lekte, joll- rade och tittade förundrat på de små som låg i sina sängar. Några av barnen blev

Till Kina med MIA ...

skrämda av besökarna och började gråta. Det var nog både svårt och en lättnad att gå därifrån. Föräldrar funderade på hur det varit om deras barn hade varit kvar på barnhemmet, och en flicka sa att hon ville adoptera ett barn då hon blev stor.

Innanför entrén till barnhemmet hängde ett foto på några av familjerna från när de hämtade sina barn. På nästa våning fanns ett sommarfoto från Sverige med några av barnen.

PÅ KVÄLLEN BJÖD BARNHEMMET på formell middag. Värden bjöd traditionellt på kinesiskt brännvin och adoptivföräldrarna tackade för gästfriheten med att sjunga några svenska snapsvisor. Det var en trött och fnissig grupp barn och föräldrar som efter en lång dag av anspänning återvände till hotellet fyllda av intryck.

Kvinnan som ansvarade för barnhemmet på institutionen följde med för att titta på hitteplatserna. Hon var glad att återse barnen och hon kramade dem om och om igen

Vanliga hitteplatser är till exempel busstationer, tågstationer, härbärgen för hemlösa och barnhem. När de adopterade barnen reser tillbaka 10-15 år senare är de byggnader som de hittats vid ofta rivna för att ge plats åt nya hus.

En hitteplats var en vägkorsning där det tidigare låg en station för långdistansbussar. Kvinnan från barnhemmet berättade att det kan tyda på att mam-

man kom från landet, och att hon åkt till staden för att lämna barnet. En annan hitteplats var i en liten by utanför Lu'an. Myndigheten som ansvarar för barnbegränsningspolitiken hade ett hus där och på trappan till det hade många barn lämnats.

Folk samlades kring den udda grup-

... Föräldrar funderade på hur det varit om deras barn hade varit kvar på barnhemmet, och en flicka sa att hon ville adoptera ett barn då hon blev stor ...

pen som fotograferade barn framför rivnings- och byggarbetsplatser. En kostymklädd man vågade sig fram och frågade vad som pågick. Då guiden förklarade sa mannen att det var tecken på kärlek och omtanke att adoptivföräldrarna reste tillbaka med sina barn till deras födelse-land. Eftersom staden hela tiden förändras skrev man noga ner adresserna för att möjliggöra för barnen att hitta tillbaka om de vill återvända senare i livet.

FÄRDEN GICK VIDARE FÖR att ge smakprov på barnens kulturella rötter. I Anhuiprovinsen ligger Gula bergen som avbildats av konstnärer och attraherar en ständig ström av turister. Man åker linbana och kan sedan vandra på anlagda gångstigar upp till toppen på cirka 1800 meters höjd. Där uppe ser man molnen flyta fram som ett hav långt under sig.

Vi övernattade på bergstoppens bästa hotell som hade möglat i det fuktiga klimatet. Rummen var utkylda och beboddes av hoppande spindlar. Efter middagen samlades alla för en pratstund i ett av rummen som fick upp värmen ganska bra. I gryningen steg

I Shanghai. Sara, Alma, Julia samt Carin med flera. Foto Hans-Åke Strandberg.

några tappa upp för att möta soluppgången med de kinesiska turisterna.

Vid Gula bergens fot besökte vi staden Honcun som är känd för att scener ur filmen "Crouching tiger hidden dragon" spelades in där.

I en annan stad, Huangshan, besökte vi en museifabrik som tillverkar tusch för kalligrafi och ett nybyggt etnografiskt museum. I Huangshan kunde man också shoppa i gamla staden, bland annat te som området är berömt för. Det var mycket information på kort tid, särskilt för barnen, men det gav många anledningar att vara stolt över det kinesiska ursprunget.

Fortfarande lite frusna efter strapatsen på berget och fyllda av kulturarv stuvade familjerna sitt bagage, som vuxit under resans gång, ombord på nattåget till Shanghai.

MIA FÖLJDE INTE MED TILL SHANGHAI utan passade på att besöka arkivet på CCAA. Chefen för arkivet, Liu Kangsheng, berättade att CCAA i sitt arkiv har drygt 100 000 avslutade adoptionsärenden. Alla internationella adoptionsärenden arkiveras av CCAA sedan 1994. Akterna sparas för all framtid.

I akterna bevaras alla handlingar rörande barnet och föräldrarnas ansökningshandlingar. Den som vill ta del av sin akt hos CCAA ska ansöka om detta genom den adoptionsorganisation som förmedlade adoptionen.

Eftersom det är förbjudet att överge barn i Kina finns ingen information om barnen före polisrapporten som skrivs då barnet hittas. Ibland kan mamman ha lämnat en lapp med barnets födelsedatum eller något litet minne.

Det är nog vanligt att många som åker på återresor inte hittar vad de söker, och att det man får veta kanske mest ger upphov till nya frågor.

Det kan vara en besvikelse att det saknas information, men man kan nog tänka att de adopterade barn som kan ställa sina frågor till föräldrar som lyssnar får viktiga svar ändå.

Lovisa Kim, MIA

Av alla barn som kommer till en barnavårdscentral är det ganska få som är adopterade. Det innebär att personalen kan känna sig osäker i sin roll. Familjen kan behöva mer stöd, hjälp och information än det gängse basprogrammet erbjuder.

Handbok om adoptivfamiljer på BVC

Med den nya Handboken för mottagande av adoptivbarn kan sjuksköterskor vid barnhälsovården (BVC) följa ett tydligt schema och få stöd i sitt omhändertagande av adoptivbarn.

Det är en arbetsgrupp från Halland och Skåne, bestående av barnsjuksköterskor, barnhälsovårdsöverläkare, barnhälsovårdspsykologer och samordnande barnhälsovårdssköterskor, som tillsammans tagit fram handboken.

Handboken behandlar adoptionsprocessen, första kontakten med familjen, kost, föräldragrupper, hörsel, motorisk utveckling, språkutveckling och förskolestart.

I boken redogörs för hur barnen anländer vid olika åldrar och att kunskap om bakgrunden oftast saknas. Till skillnad från "vanliga" familjer vet man inget om hur graviditeten och förlossningen varit, och inget om vad som finns i det genetiska arvet.

Adoptivfamiljen vill vara som alla andra föräldrar men hur känns det att

komma till BVC, öppna förskolan etc när alla andra barn kan mycket mer än mitt barn, trots att barnen är i samma ålder?

Det är en av de frågor som tas upp i handboken, likaså den oro föräldrarna kan känna för vad barnet varit med om på barnhem eller i fosterhem.

Socialstyrelsen rekommenderar att adoptionshandläggare, med föräldrars medgivande, skickar rapport om barnet till BVC när familjen fått barnbesked.

Syftet för BVC är att få kunskap och information om att ett adoptivbarn är på gång så att en första kontakt kan etableras.

För familjen är det bra att få träffa BVC:s sjuksköterska och diskutera hur BVC kan stödja och ta hand om familjen efter att de kommit hem.

När familjen kommit hem rekommenderas BVC erbjuda ett första hembesök.

I Handboken rekommenderas att man vid hembesöket lyssnar in föräldrarnas berättelse om första tiden tillsammans, om glädjeämnen och bekymmer.

Det gäller att göra en allmän bedömning av barnets hälsotillstånd, dels genom frågor till föräldrarna och att titta på barnet, dels ta del av rapporten från barnhemmet.

BVC ska informera om vad de kan erbjuda och planera de fortsatta träffarna. De ska erbjuda veckobesök första månaden, därefter 14-dagarsbesök/månadsbesök efter familjens önskemål och behov.

BVC ska också informera om att psykolog finns för stöd och konsultation samt informera om eventuella föräldragrupper.

– Vi hoppas att Handboken ska vara till hjälp för Sveriges BVC-mottagningar, säger barnsjuksköterskan Lisa Ernsts-son, som är en av dem som tog initiativ till handboken.

– Det är ju alla barns rättighet att få en god start i livet antingen man är hjärtegjord eller hemmagjord.

Ing-Marie Söderberg

Bok om vardagsrasism

Tobias Hübinette och Carina Tigervall har gett ut boken ”Adoption med förhinder - Samtal med adopterade och adoptivföräldrar om vardagsrasism och etnisk identitet”. Annika Ahlberg Tidblad i Stockholm inbjuder till en diskussionsgrupp om boken.

Boken förmedlar en på många sätt mörk bild av adopterades liv, där diskriminering utgör en del av vardagen. Samtidigt försöker den peka på strategier för motstånd och hopp om förändring.

Jag tycker att det här är en mycket viktig fråga för alla parter inom adoptivvärlden, och vill använda boken som en utgångspunkt för fortsatt diskussion och dialog mellan adopterade och adoptivföräldrar.

Trots att jag vet att det här är ett laddat ämne, som även används för att ifrågasätta den internationella adoptionens legitimitet som familjebildningsmodell, så är jag hoppfull.

Jag tror på öppenhet för att öka förståelsen för varandras perspektiv och kunna gå vidare gemensamt för att motverka den strukturella rasism som finns och som påverkar oss på olika sätt.

Jag är själv adoptivförälder och skulle vilja starta en diskussionsgrupp till hösten i Stockholm där vi, adopterade och föräldrar, kan dela med oss av våra erfarenheter och tankar om bokens tema.

Mitt förslag är att vi först läser Hübinettes och Tigervalls bok för att få en gemensam startpunkt och att vi sedan träffas vid tre – fem tillfällen och diskuterar olika frågor. Intresserade är välkomna att höra av sig till mig, Annika Ahlberg Tidblad, mail: johannika@swipnet.se eller tel: 0708-742 953. Senast den 30 april vill jag gärna höra från dig.

Boken kan beställas från:

Mångkulturellt centrum Botkyrka, 147 85 Tumba.

08-531 850 21 butiken@mkc.botkyrka.se

www.mkc.botkyrka.se

Annika Ahlberg Tidblad

Trivselkväll på Kinesiska generalkonsulatet i Göteborg

Fredag kväll precis innan jul var det dags för familjer som adopterat sina barn genom FFIA och Barnens Vänner att besöka Generalkonsulatet i Göteborg. Åter igen hade vi fått en inbjudan som var riktad till familjer med barn mellan åtta och 16 år, samt styrelse och personal i de två adoptionsorganisationerna.

Att detta har blivit en populär tradition märks inte minst på att de platser som vi på FFIA blir tilldelade i stort sett tar slut bara någon dag efter att familjerna nåtts av den skriftliga inbjudan vi skickat ut.

Kvällen inleddes med tal av generalkonsul Cui Huixin som hälsade välkommen och uttryckte sin glädje över att få träffa alla barn och deras familjer.

På de två adoptionsorganisationernas vägnar talade BV:s ordförande Thomas Lindqvist om den glädje familjer och barn känner över att få uppleva gemen-

skapen en kväll som denna. Vi bjöds sedan på en film om den kinesiska pandan. Därefter var det dags att dansa in julen under ledning av elever och lärare från Svartedalsskolan. Många av barnen fick rycka in för att det skulle bli fart på dansen.

Medan vi dansade kände vi hur fantastiska dofter spred sig över rummet och ett tu tre hade ett dignande bort med kinesiska läckerheter dukats fram. Vi minglade sedan runt, pratade med varandra och konsulatets personal, allt medan vi botanisera bland den goda maten.

Kvällen drog mot sitt slut och varje familj fick med sig en liten mjuk panda hem som ett minne av kvällen. Vi hoppas att traditionen lever vidare och att flera familjer får möjlighet att uppleva en kväll som denna!

Kaisa Hammar

FFIA-advokat död

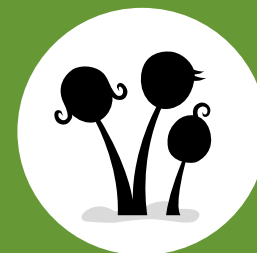
Sedan mitten av 1990-talet var en av våra advokater i Guatemala Alfonso Orellana Stormont.

Han var bror till socialarbetaren Guisella Orellana Stormont, som under dessa år var en av våra kontaktpersoner i samband med adoptioner.

Alfonso jobbade numera som advokat för de statliga sjukhusen över hela Guatemala. Under en arbetsdag tillsammans med andra advokater föll Alfonso ihop och avled den 3 mars 2009. Han efterlämnar fru och två barn i tonåren.

Vi är alla bestörta och våra tankar går till hans familj, Alfonsos mamma Maja och hans syster Guisella.

Kristin Törngren

KALENDARIUM

• **25 april**
Om dyslexi i Göteborg
Fyra berikande föreläsningar i ett föräldraforum.

Medverkande är bland andra speciallärare Gullan Sjöholm tillsammans med adoptivsonen Simon, som har dyslexi. Under rubriken ”Studieteknik för elever med läs- och skrivsvårigheter# ger de konkreta tips i olika skolämnen, från lägstadiet till högskolan.

Andra rubriker är ”IT-verktyg ger möjligheter!” och ”När skolarbetet inte går som på räls, då finns det alltid lösningar.”

Ett detaljerat program finns att hämta på www.fdb.nu

Plats: IHM Hotell & Konferens i Göteborg
Tid 9.00-17.00
Pris: Medlem 200 kr (inkl. fika och lunch). Icke medlem 400 kr.

• **25 april**
Årsmöte för FFIA
Platsen är Majträffen, Chapmans torg 1 i Göteborg.

Medlemssekreterare
Kaisa Hammar
kaisa.hammar@ffia.se
tel 031-704 60 93

Medlemssidan

Återresa till Kina hösten 2009

I höst runt skolornas höstlov, med utresa preliminärt den 22 oktober och hemkomst den 2 november planerar vi att göra ännu en återresa till Kina i samarbete med Kinaresor. Planeringsarbetet är redan i full gång.

Höstens resa kommer att skilja sig lite från våra tidigare återresor. Vi kommer inte att besöka en specifik provins, utan vi vill ge familjer med barn från provinser varifrån det inte kommit så många barn möjlighet att delta i en av våra resor. Grundtanken är att resan inleds med några dagars besök i Beijing. Man skiljs sedan åt för att göra ett besök i ”sin” provins och sedan samlas gruppen igen i Shanghai för att göra det avslutande programmet tillsammans.

Intresserad av att följa med? Frågor besvaras av Kaisa Hammar, tel: 031-704 60 93 eller e-post: kaisa.hammar@ffia.se. Sista dag för intresseanmälan är den 30 april. För att en resa skall bli av krävs minst 20 deltagare.

Ett tips inför den planerade återresan är att läsa broschyrerna ”Resan tillbaka” - Att som adopterad besöka sitt ursprungsland” och ”Vem är jag, vem vill jag vara”? om adopterades ursprung och identitet. Broschyrerna kan beställas genom vår hemsida under bibliotek/broschyrer och de kostar 40 kr/st plus porto.

Välkommen till Årsmötet den 25 april

Alla medlemmar i FFIA hälsas hjärtligt välkomna till vårt årsmöte. Boka in lördagen den 25 april 2009. Vi ses kl 13.00 på ”Majträffen”, Chapmans torg 1 i Göteborg. Skriftlig kallelse har sänts ut.

På programmet står årsmötesförhandlingar samt presentation av bokslut och verksamhetsberättelse för 2008. Dessutom kommer vi att i ord och bild få följa med på en återresa till Kina.

Under hösten 2008 gjorde en grupp föräldrar och barn en FFIA-återresa till Anhui-provinsen i Kina, för att besöka de barnhem de en gång adopterats från.

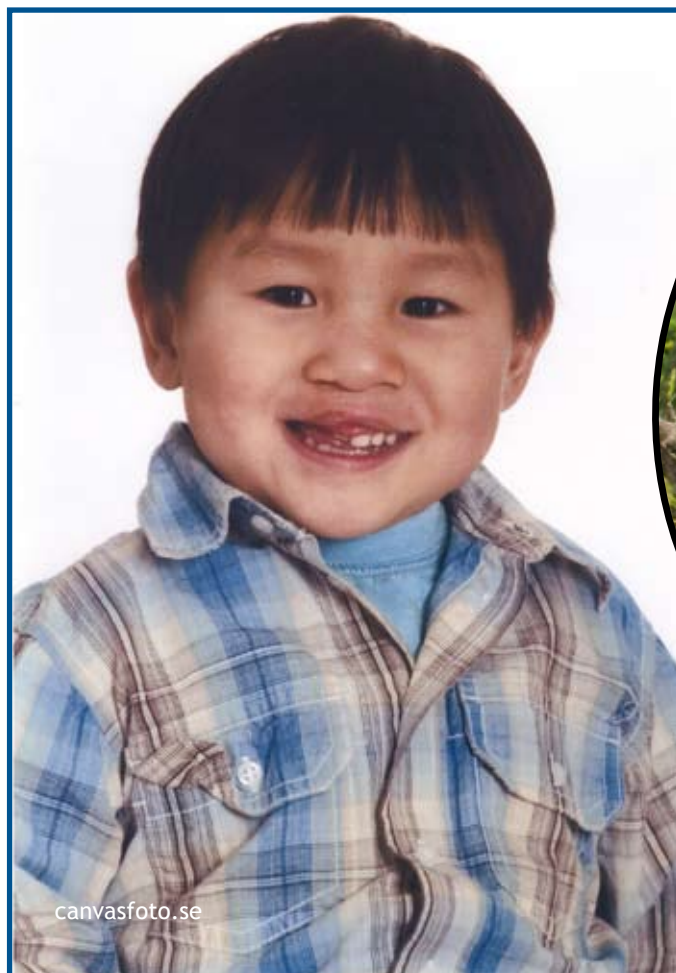
Resan gick från Peking och vidare till Shanghai via Hebei. Det blev en spännande resa med många minnesvärda händelser, såväl känslomässigt starka barnhemsbesök som upplevelserika vandringar bland molnen i Gula bergen.

En av deltagarna kommer att vara med vid årsmötet för att berätta och visa bilder från den intressanta resan. Ta tillfället i akt att komma och njuta en stund av det stora landet i öster.

Verksamhetsberättelsen kommer att finnas tillgänglig på vår hemsida; www.ffia.se/nyheter.se. Den som önskar få den hemsänd kan beställa den genom FFIA.

Är du intresserad av att vara med i FFIA:s styrelse? Då är du välkommen att höra av dig till valberedningen genom kaisa.hammar@ffia.se

www.ffia.se

Oscar tre och ett halvt

Oscar kommer från Kina och är ett av de 35 särskilda Kinabarn som fick en familj 2008.

Familjen Strömsholm Trulsson

Återbesök i Vung Tau

Vi har gjort en återresa och det var en fantastisk känsla att återse barnhemmet, som rustats upp så fint, och att få njuta av bad, sol och hav i vår egen takt.

Just i den omgivning där vi för 3,5 år sen började vår gemenskap. Den plats vårt familjeblivande har som ursprung.

Vi hoppas nu kunna resa åter, om inte alltför lång tid.

Lotten och Sara Raeder

Familjeträff i Flämslätt

Dessa efterlängtrade tjejer kom hem med oss i april 2005 från Guangxiprovinsen. 2008 hade vi återträff för fjärde gången i september då vi träffades utanför Skara vid stiftgården i Flämslätt.

Med på träffen var Pelle, Alice, Tindra, Kajsa, Alva, Vilgot, Maja, Enya, Maxine, Emma – allihopa var där. Vi längtar redan till nästa träff, så väl mött i september 2009.

Ulrika Harbron

